

MYND: SEBASTIAN NIEPOORT

Ummæli av útgávuni Conversations With Cora hjá bólknum Drowned Session, sum Atli Brix Kamban stovnaði í 2012. Ummælið stóð á GFRock www.gfrock.dk

heild, hetta var bara tann søgan, sum eg helt meg hóma. Hóast stílin er ógvuliga forteljandi og tú hoyrir tey flestu orðini heilt týðiliga, við tað at Atli er heilt har frammi í ljóðmyndini, so fer mín egni persónligi filmur í gongd. Orðini eru bara íblástur og tilsiping, ikki nakar liðugur svarlisti.

Inngangur til »The Man Who Came Back« er ein skeiv og høgandi violin, sum alt fyri eitt skapar eitt fjálturshuglag, eins og er ikki alt sum tað eigur, ella sum kann lurtarin vænta sær okkurt, sum ikki bara er hugnaligt. Tann órógvandi stemningurin veksur so liðandi, fleiri leysir klangir sveima umkring í blandi, til Atli tekur orðið:

*Where are you? Where have you gone?
I left you in an open field
In the dark, somewhere clutching
at straws far from home*

Alt ruggar ikki rætt, úti á preriuni.

Kenslan av sakni, longslí og missi er nú munin týðiligari bæði í sangi og tónleiki, og yvir báðum er nærvera og ein sannførandi ektað kensla. Frásøgumaðurin kemur til sjóndar nakin og skroypilgur, lagið á tamb valdar stóðugt ein kensla av tótleika og einsemi, ongin vinur er hjá uttan tað sloknandi lítla bálið – og teir larmandi tankarnir um Coru (tí eg haldi framvegis alt snýr seg um hana).

*Speak to me now
It's getting dark and
cold out here
And I need someone to talk to,
someone to keep me warm
All through this night ...*

Tað dapra myrkrið hjá Drowned Session er ikki av tí áleypandi, óreina slagnum, heldur dansa tey kjálkadans við náttini og valsa út í myrkrið við kátum eygnabragdi og einum lítlum skálkabrosi, sum stundum tekur at geisa. Tað musikalska bílætið minnir í stóðum um Nick Cave, men ikki so tað kenst órógvandi – ella uppgjørt. Meira sum ein kvøða til hin gamla mykursmeistarar. Styrkin í teimum báðum løgunum, og í universinum hjá Drowned Session sum heild, er ikki tað, at tey eru slóðbrótandi ella tónleikaliga velta ódyrkaðan haga, hetta er djúpan siðbundið og vælkent. Her goymist bara hesin ólýsiligi strongurin, sum ger, at úrslitið ikki er fótatraðk og hvørki kenst lættvunnið ella slitið.

Hetta eru tveir framúrskarandi sangir, hvør á sín hátt, um nakað so gamalt sum kærleika. Ein kærleika av tí hættisliga og, hóast ein ikki kennir ta veruligu søguna aftan fyri sangirnar, ivaleyst deyðadømda slagnum. Ein felagsnevni í tónleikinum er, eftir mínum tykki, kenslan av at vera sleptur upp á fjall. Er hon rýmd? Er hann rýmdur? Er hann beint nú komin aftur til tað lítla bálið, við blóði á hondunum, eftir at hava jarðað Coru úti í náttini onkustaðni?

Tað er mín vón, at ein heil útgáva við Drowned Session og fleiri søgum av hesum slag kann geva mær eitt svar.

Conversation With Cora kom út tann 7. september á tí føroyska plátuforlagnum Tutl, annars finnur tú Drowned Session á Facebook. Ein kann eisini fáa fatur á plátuni m.a. á iTunes ella Spotify

FERÐIN MÓTI DEYÐANUM

Vit hava biðið Birgir Kruse viðmæla triggjar bókur frá størstu norðurlendsku bókamessuni, Bok & Bibliotek, sum júst hevur verið í Gøteborg

Ilt er at velja bara triggjar bókur burtúr, men at ein djúpt persónligur bloggur hjá einum deyðasjúkum manni fyrst kann fáa fastatøkur á milliónum av lesarum, og síðani kann bliva til eina bók, sum eitt av stóru forløgnum í Svøríki vil geva út, er allan vegin hugtakandi. Talan er um Kristian Gidlund, sum spældi trummur í bólkinum Sugarplum Fary og doyði 29 ára gamal av krabbameini, 17. september í ár. Henda dag skrivaði hann á bloggin: »Vid vägens slut. Så föll ett långsamt regn genom trädgården. Och jag gick ut för att stilla en oöverbinnerlig törst«. Nú er allur bloggurin komin út í bók við sama heitinum, sum bloggurin: »I kroppen min – resan mot livets slut och altings början.«

Ein onnur svensk bók er á forlagnum Bonnier, sum í skakandi stillfæri setur spurnartekin við søguskriving og hvør sleppur til orðanna at skriva søgu í okkara tíð. Tað er pólsk-svenski lærarin í Täby, Julian Better, sum 75 ára gamal fyrst fer sigur søguna um, hvussu hann var

MYNDIR: BIRKOBLOG

borin í heim í Butyrkafangaleguni í Moskva fyrri júl í 1937, eftir at pápin varð myrður av yvirgangs-felagsskapinum hjá Stalin, NKVD. Foreldrin vóru pólsk-jødiskir kommunistar, sum flýddu undan Hitler til Sovjetsamveldið í 1930'unum. Mamma og nýfðdi sonurin, Julian Better, vórðu flutt burtur til landslutin Komi har norðuri við Uralfjöllini, men eitt ára gamal varð sonurin tikin frá mammuni og sendur á barnaheim, ella rættari fangalegu fyrri

børn, sum sagt verður frá um í søguni »Jag var barn i Gulag«. Ein ljótur kapitull í Russisku søguni, sum Martin Kaunitz frá Bonnier forlagnum legði fram.

Triðja bókin, eg vil nevna, er ein norðurlendsk verkætlan í Grønlandi, har 10 ungfólk í aldrinum 15-25 ár siga teirra søgu um at vera ung har í landinum beint nú. Her eru søgur, ið beint fram siga frá um at vaksa upp í vána sosialum korum, at koma gjøgnum dagin við at skera í seg sjálvan og um at vera drigin at einum av sama kyni. Ungu høvundarnir eru vinnarar í eini stuttsøgukapping, sum NAPA og forlagið Milik hjá Lene Therkildsen (myndin) skipaðu fyrri. Heitið á savninum er »Inuusuttut – nunatsinni nunarsuarmilu / Ung i Grønland – ung i verden«.

Í smátíngsdeildini var eitt hefti, sum triðja kona Carl Bildts, ítalska sangarinnan og evropa-parlamentslimurin, Anna Maria Corazza Bildt, gav út undir heitinum »Jag gör skillnad«. Jú, enn ger skrivaða orðið mun. Eisini á heimsins størstu norðurlendsku bókamessu.

Ein GOYMD PERLA

Einfaldur boðskapur um vinskapi í andróðri

Sangirnir á seinastu útgávuni hjá Hallur Joensen hava verið nógv at hoyrt – í øllum førum fleiri av teimum – og duettin við Bellamy-beiggjarnar, Send Me A Letter Amanda, hevur verið eitt veruligt hitt.

Men á fløguni eru fleiri aðrir frálíkir sangir, og ein av teimum, sum kanska er dottin eitt sindur

niðurímillum, er duettin millum Hallur og Bobby Bare. Sangurin kallast Somewhere To Go, og teksturin hevur ein einfaldan boðskap um at hava ein góðan vin at fara til, tá ið ástendur í lívinum. Jákup Zachariasen gjørði lagið og setti kósina fyrri tekstin, og í Nashville tók Woody Wright ímóti og skrivaði ein góðan og snøggan tekst við kladduni hjá Jákupi. Úrslitið var ein

lítill perla, ein fittur og popputur countrysangur, sum Hallur og Bobby liva seg væl inn í. Serliga hugtakandi er tað at hoyra tann 78 ára gamla mannin, sum hevur livað eitt langt lív, tulka orðini um týðningin av vinskapi í andróðri og framføra sangin saman við tí yngra manninum.

Nú heystið er komið yvir okkum, er tað upplagt at leita sangin Somewhere To Go fram og lurta eftir honum hetta vikuskiftið.

LÝSINGAR FANGA TÍÐARANDAN

Einki fanga tíðarandan í einum samfelag betur enn lýsingar. Vilt tú læra eitt nýtt land ella eitt nýtt samfelag skjótt at kenna,

hygg so at lokalu lýsingunum, og tú verður skjótt klókari. Hvat siga so gamlar føroyskar lýsingar um, hvussu okkara hugburður, lívsstíllur, brúkaravanar og samfelagsnormar eru broyttir síðstu øldina?

Eiler Fagráklett er lýsingarserfrøðingur og formaður í felagnum Føroysk Marknaðarfólk, og mánakvøldið kl. 19.30 heldur hann fyrilestur um evnið á Føroya Fólkaháskúla í Havn.